నన్ను క్షమించండి

ఈశ్వర్

కలకత్తాకు టిక్కెట్టు తీసుకున్నానే గాని, నాకంతా అయోమయంగావుంది.

కళ్లు మిరుమిట్లుగొలిపే దీపాలు, ఆదరా బాదరాగా అటూ ఇటూ తిరుగుతూవుండే జనం, అంతకుముందు రెండుమూడు సార్లు మద్రాసు సెంట్రల్‌స్టేషన్‌కు వచ్చివున్నప్పటికీ ఈ రోజు నాకెందుకో భయం భయంగా వుంది.

భుజానికున్న సంచిని సర్దుకొంటూ, టిక్కెట్టు గేట్‌లోచూపించి లోపలికి అడుగు పెట్టాను.

విశాలమైన ప్లాట్‌ఫారం, ఎదురుగా 8—10 చూపిస్తున్న పెద్ద గడియారం, ఎడమవైపు పెద్ద పుస్తకాలషాపు అక్కడ పుస్తకాలను చూస్తున్న కొందరు నాఈడు వాళ్లు—ఫలానాబండి పోనున్నదని చెబుతూ వుండే లౌడ్‌స్పీకర్ల గోల, దూరంగా పోర్టరుతో వాగ్వాదం పడుతున్న ఎవరో పెద్దాయన, బెత్తంతోకొడుతూ ఒక చింపిరి గుడ్డల కుర్రవాడిని బయటకు తరుముతూన్న ఒక రైల్వే అధికారి ...

నా జేబులోవున్న చేతిలో— కలకత్తాకు తీసుకున్న టిక్కెట్టు చల్లగా తగులుతూ వుంది.

మొదటిసారిగావున్న వూరును వదిలి పెట్టా లనుకొంటున్న నా ప్రయత్నం ... తలచుకొంటున్న కొద్దీ...మనసులో కలవరం ఎక్కువవుతూ వుంది.

దూరంగా బెత్తం దెబ్బలకు అరుస్తూ, గేటులోంచి బయటికి పోతూవున్న ఆ పిల్లవాడి సంగతి ఎవరూ పట్టించుకున్నట్టు లేదు.

బహుశః ఆ కుర్రవాడికి ఎవరూలేరేమో ... రైలు అందుకోడానికి ఎవరో పరుగెడుతున్నారు.

ఎవరికి ఏమున్నా, లేకపోయినా వీళ్లంతా ప్రయాణంచేస్తున్న వాళ్లేకదా!

అయినా వద్దనుకుని వెళ్తాడా—ధర్మశాల కుర్రాడ్ని నేనూ వీళ్లలా ప్రయాణం చేయగలనా ?

పొరబాటు పనిచేయడం లేదుకదా ?

ఈ బయటి ప్రపంచంలో ... ఎందరో వింత వింత స్వభావాల మనుషులు చుట్టూ మసలుతూవున్న పరిస్థితుల్లో ఒంటరిగా, ఉన్న దిక్కు వదులుకొని—ఏదిక్కు కని పరిగ్గా అనుకోకుండా నాలాంటివాళ్లు ఎంత

దూరం పోగలరు ?

'నీకివ్వాల్సిన కూలి 'రూల్' ప్రకారం ఇంతే...అంతకంటె ఎక్కువడగడానికి నీకధికారం లేదు' పెద్దమనిషి పోర్టర్‌తో అంటున్నాడు.

'రూలూ...గీలూ... ఏం పనికిరావు— నాకుమాత్రం రూపాయి ఇచ్చి తీరాల్సిందే... ఎవరితోనన్నా పోయి చెప్పుకోండి' పోర్టర్ ధీమాగా అంటున్నాడు. పెద్ద మనిషి ఏమంటున్నా అతను వినిపించుకోవడంలేదు. పైగా 'రూల్' ప్రకారం ఏం జరుగుతుందో ! చూపించమంటున్నాడు.

నాకివన్నీ చూస్తున్నకొద్దీ భయం వేయసాగింది, 'ఇంటికిపోదామా' అనిపించింది.

ఇల్లు...ఇల్లు...

ముందుకు నడిచాను. అప్రయత్నంగా చుట్టూ చూశాను.

ఒకమూల 'స్కౌడ్సు' వేస్తున్నారు. అదేం కొత్తకాకపోయినా స్టేషన్లో అలా చూడడం వింతగానే వుంది.

ఎడం ప్రక్కకు తిరిగాను. కొరడాతో చెళ్లున కొట్టినట్లయింది.

అక్కడ పోస్టర్...ఆపోస్టర్...ఆ దృశ్యం తలచుకొంటూ వుంటే నామీద నాకే అసహ్యం వేయసాగింది.

అంతే...మళ్లా ఏ ఆలోచనలూ రాలేదు.

హౌరా మెయిల్‌వున్న ప్లాట్‌ఫారం వైపుగా నడుస్తున్న నా పాదాలు తడబడసాగాయి.

రైలు కదిలింది.

ఎవరో కొందరో 'హోల్డాన్ హోల్డాన్' అంటూ రైలుప్రక్కనే పరుగెడుతున్నారు.

కంపార్ట్‌మెంట్ అంత రద్దీగా లేదు.

భుజానికున్న సంచీని అలాగే ఒళ్లో వుంచుకొని, కిటికీ ప్రక్కనే కూర్చున్న నన్ను కొందరు గమనించడం చూశాను.

నాకు ఇబ్బందిగా వుంది.

గుచ్చిగుచ్చి చూస్తుంటే సిగ్గుపడడానికి నేనేమీ ఆడపిల్లను కాకపోయినా, ఆడపిల్లలు అలా చూసినప్పుడుకూడా నేను 'ఇది'గా ఫీలవుతానని వీళ్లకెలా తెలియజెయ్యడం?

రైలు లైట్ల వెలుగును దూసుకొంటూ ముందుకు పోతూవుంటే...చాలా వుత్సాహంగా వుంది.

'ఎక్కడిదాకా అబ్బాయ్?' నా ప్రక్కన ముసలిగొంతు వినిపించింది.

'కలకత్తా' అన్నాను.

అతను వులిక్కిపడ్డాడు.

'అంత దూరం ... ఒంటరిగా పోతున్నావా ?'...

...'చుట్టూ వున్నవాళ్లంతా మనుషులు కారూ' మనసులోనే గొణుక్కుంటూ 'వూ' అన్నాను.

'మీనాన్నెవరూ లేరూ?...మీఅమ్మా ... నాన్నా...' పాతగొంతు ఇటు ప్రక్కనున్న గొంతుతో కలిసి ఒకేలా ధ్వనించింది.

కిటికీ మీదుగా తల వుంచి అలాగే బయటికి చూడసాగాను.

చీకటి...దగ్గరగా...దూరంగా...చీకటి... అంతా చీకటిగా వుంది.

'నిద్రొస్తున్నట్లుంది కుర్రాడికి' జవాబు రాకపోవడాన్ని వాళ్ళు అలా సమర్థించుకున్నారు.

నేను నిద్రపోవడం లేదని—ఆ అమ్మానాన్నల శబ్దమే నన్ను దహిస్తూ వుందని మీకెలా తెలియజేసేది...?

నా చుట్టూ వున్న చీకటి తెరల వెనుక...తెరల...మీద...

ఆ దృశ్యాలు మీకేం తెలుసు?

...చూసివుంటే ఆ తెరలమీద కథలే మీకు తెలుసు ... కాని ... ఆ వెండి తెరల వెనుక...నా గుండె తెరల్లో మండే మంటలు ...మీకు నేనెలా చెప్పను?

ఈపాటికి...ఇలాంటి చీకట్లలో...ఎన్నో నాలుగు గోడల సరిహద్దుల నడుమ ... నేను చెప్పలేను చెప్పలేను...

* * *

చీకటి...చుట్టూ చీకటి...అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

డిటెక్టివ్ నేరస్థుడి కోసం నైట్‌క్లబ్‌లోకి వచ్చాడు. ఒక్కసారి లైట్లు వెలిగాయి.

తెరల వెనుక...కొందరు సన్నగా పాశ్చాత్య సంగీతం వినిపిస్తున్నట్లున్న అభినయం.

ఒక్కసారిగా తెరలు తొలిగాయి. వాద్యాలు విజృంభించిన ధ్వని.

మదనమంజరి తన అర్ధనగ్న శరీరంపై అలవోకగా వుంచుకున్న ఒక సన్నని సిల్కువస్త్రాన్ని డిటెక్టివ్ పైకి విసిరి తన నాట్యాన్ని ఆరంభించింది.

ఆమె నడుము— పిరుదులు— పూనకం పూనినట్టు ఆడుతున్నాయి.

డిటెక్టివ్ గంభీరంగా సిగరెట్ పీలుస్తూ ఆమెనే చూస్తున్నాడు.

మళ్లా ఒక్కసారిగా చీకటి...చీకటి... చీకటి...అంతే...ఆ తర్వాత...వెలుగు...

... ఈసారి ఎన్నో దీపాల మధ్య ... వెలుగు...చీకటి...చీకటి...వెలుగు...

ఆ గదిలోని నిశ్శబ్దం...ఈ హాలులో డబ్బిచ్చినా దొరకదు. ఎందుకంటె ఇది డబ్బిచ్చిన వాళ్ళందరికీ శబ్దం చేసుకోవడానికి 'లైసెన్స్' ఇవ్వబడింది...

నైట్‌క్లబ్ దృశ్యం.

ఈలలు...చప్పట్లు...గోల...

ఆడవాళ్ళు తమతో కూడొచ్చిన వున్న తండ్రులనూ...అన్నలనూ.. తమ్ములనూ... ఆ సమయంలో చూడడానికి సిగ్గుపడుతున్నారు.

నోరు వెళ్ళబెట్టుకొని అలాగే చూస్తున్న కొందరు భర్తలను భార్యలు లోలోపల తిట్టుకొంటున్నారు.

'ఈసారి...మంజరి బలే గుమ్మగా ఆడతాందిరా.'

'కన్ను కొట్టిన చిన్నది' అని సినిమా పేరెట్టినందుకు... మాబాగా వుందిరా ... గుంట...'

'మంజరట ... మంజరి ... మా భలేగా ఆడిస్తా వుందిరా...లం...'

ముందు బెంచీలవాళ్ళు జోరుగా వ్యాఖ్యలు చేస్తున్నారు...చీకటి...అంతా చీకటి...

* * *

ఆ హైస్కూల్ కాంపౌండులో 'కాడిలాక్' ఆగింది. చక్కగా 'టాయిలెట్' అయిన ఆ అబ్బాయి కారు దిగి క్లాస్ రూమ్‌లోకి అడుగు పెట్టబోతుండగా — డ్రైవర్ వెనకాలే పరుగెత్తుకొంటూ — ఏదో మరచి పోయిన ఒక పుస్తకాన్ని ఇచ్చాడు. ఆ అబ్బాయి ఒకసారి అలాగే నిలబడి 'నోట్సు' సరిగ్గా వుందో— లేదో చూసుకోసాగాడు డ్రైవర్ను వెళ్లమని.

'సుధాకర్ రా...సుధాకర్' దూరంగావున్న బెంచీల్లో విద్యార్థుల కలకలం.

'సుధాకర్...ఏమిటిరా... నీ తంతాయు... మదనమంజరి కొడుకనకుండా...'

'చూపు చూస్తావా...బుడ్డి వేస్తావా...' నవ్వులు.

'ఒరేయ్...వెధవా...ఎగతాళి చేస్తున్నావ్ గాని ... ఆ పాట రాసిందెవరో తెలుసా ... భయంకర విప్లవ జానపద కవి 'నిషాశ్రీ'

వాడు?

'ఛా ... ఛా ... మళ్ళా అలా అంటేనే తంతాను...మన మదనమంజరిగారి మొగుడంటే...చాలు.'

'హో హోహో...ఏంపాట ... దానికి తగినట్లు ఆ ... మదన మంజరిగారి ఆట ... చూపు చూస్తావా...బుడ్డివేస్తావా...'

ఆ అబ్బాయి ఇక వినలేక పోతున్నాడు.

ఈ లోగా ఇంకొకవిద్యార్థి బయటికి వస్తూ...'గురూ...మీ అమ్మ కొత్తపిక్చర్ నిన్ననే చూశాను...ఇంతకుముందు సినిమాలని 'బీట్' చేశారంటే నమ్ము...ఆ...అది సరే...నువ్వుకూడా మెల్లిగా సినిమాల్లో దూరిపోకూడదూ...ఈ చదువూ...అదీ ... అంతా దండగగురూ...వీలైతే...నన్నుకూడా ...మెల్లిగా...మర్చిపోవుకదూ ... అదంతా మంచి 'కళ' గురూ...'

అతనికి దూరంగా వెనకాల కొందరు గొల్లుమన్నారు మళ్ళా.

కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ప్రతిసారి ఏదోగోలా సర్దుకుంటున్నాడు. ఇక భరించలేక పోయాడు. క్లాసులోకి వెళ్ళకుండానే బయటికి వచ్చాడు. చుట్టూ నవ్వులు ఇంకా వెంటాడుతూనే వున్నాయి.

స్కూలుబయట పార్కులో వంటరిగా ఒకమూల కూర్చొని ఏడ్చాడు— తనివితీరా ఏడ్చాడు.

నన్ను రక్షించండి

అతన్ని ఓదార్చడానికి అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు.

ఆ రాత్రి భవంతిలో తన రూమ్‌లోంచి 'ఎప్పుడూ అనుమతి లేకుండా తమ ప్రైవేట్ రూమ్‌లలోకి రాకూడదన్న తల్లిదండ్రుల ఆంక్షను' కాదని మొదటిసారిగా తండ్రిగదిలోకి అడుగుపెట్టాడు.

మంచంమీద ఆయన లేడు ...

ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూశాడు.

మంచంక్రింద వెల్లకితలా పడివున్నాడు. అతని చేతిలోని 'బాటిల్' మీద వి. ఎ. టి. 69 అని వుంది.

గదంతా అదోరకం వాసన.

దూరంగా తెల్లకాగితాలు చిందర వందరగా పడివున్నాయి. వాటిలో కొన్నిటిమీద... ఏదేదో వ్రాసివుంది.

అసహ్యంగా బయటికివచ్చి ... మేడమీద తల్లిగది వైపుగా నడిచాడు ఆ అబ్బాయి.

గదిలోంచి నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి.

మధ్య మధ్య మాటలు—అక్కడే ఆగాడు.

'చూడండి...ఇప్పుడు హీరో...మీ నడుము ఇలా పట్టుకొని ... అలా దగ్గరకు లాక్కుంటూ...బుగ్గమీద...'

ఘొల్లు నవ్వులు.

తలుపు తోసుకొంటూ లోపలికి వెళ్ళిన ఆ అబ్బాయి అలానే నిలబడిపోయాడు.

లోపల అమ్మ 'బికినీ'లో వుంది. ఎవరో అతను అమ్మను...

'అమ్మా...మ్మా...ల్లోనే...'

ఎర్రని 'బికినీ'లో వున్న ఆమె మొహం కందగడ్డ అయింది.

ఆ అబ్బాయి చెంప చెళ్ళుమంది.

'రాస్కెల్...ఎన్నెప్పుడూ...ఇక్కడికి వచ్చి 'డిస్టర్బ్' చెయ్యవద్దని చెప్పానా ... పో ... గెటవుట్ ... ఏదైనావుంటే మీ 'డాడీ'తో చెప్పు' ఆమె అటువైపు తిరిగి 'సారీ' అని చెప్పి—ధభీమని తలుపు వేసేసింది.

ఆ అబ్బాయి తన గదిలో కూర్చొని రాత్రంతా ఏడ్చాడు. బలహీనులకు ఏడుపుకంటే మంచి 'టానిక్' ఎక్కడుంటుంది?

మర్నాడూ హైస్కూల్‌లో ఆ విధంగానే జరిగింది...ఏమూల...ఎక్కడికి వెళ్ళినా ... తనను వేలెత్తి చూపిస్తున్నారు.

...'అడుగో...రా...మన మదనమంజరి కొడుకు ... దాని షేపే బాగా వచ్చింది కదూ...'

'ఆ హో హో ...వాళ్ళనాన్న సినిమాలకు రెండర్థాల పాటలు...మంచి నిషాలో రాస్తాడు ...అమ్మ ఆడుతుంది...వీడే...ఇంకా...చదువులో వున్నాడు...పాపం...'

'ఛీ...ఛీ...ఇంకా స్కూలుకు రావడానికి నీకు సిగ్గు వేయడంలా ... వుందిగదా బోల్డు డబ్బు...మీ అమ్మను పోయుమనరా ... ఎవరైనా...మీ ఇంటికేవచ్చి చెప్తారు?...

ములుకుల్లాంటి మాటలు తగులుతూ వుంటే ఆ అబ్బాయి రక్తాశ్రువులు రాల్చేవాడు.

వాళ్లను మరచి పోదామని ... ఎక్కడికి వెళ్ళినా...ఏ గోడవైపు చూసినా...ప్రతి చోట దర్శనమిచ్చేవి...ఆ దృశ్యాలే ...

మమ్మీ...కాదు...కాదు... మదనమంజరి.

ఈ స్థితి భరించలేని విధంగా వుంది. తన జీవితం తనకే అసహ్యంగా వుంది.

ఈ వాతావరణం వదిలి...ఎవరికీ తెలియని స్థలానికి తాను పోవాలి ... అక్కడ తనకు ఎవరూ లేకపోయినా సరే ... ...తనను గేలిచేయనివారు... తనంటే జాలిపడేవారు...వుండే స్థలం...అయితే చాలు.

—కాని...కాని...ఇదేమిటి ... తను పారి

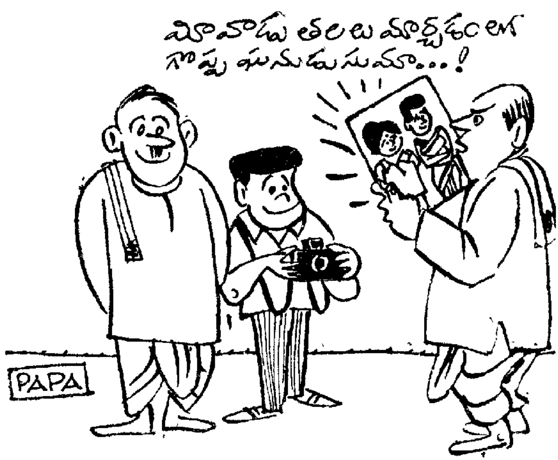

రచయితలకు మనవి

కథలు, వ్యాసాలు

ప్రచురణకి స్వీకరించబడని తమ వ్రాత ప్రతులని తిప్పిపంపకోరే రచయితలు వ్రాత ప్రతులతోబాటే తగుమాత్రం తపాలాబిళ్లలు అతికించిన, స్వంత చిరునామాకు కవరు కూడా పంపాలి. స్టాంపులు మాత్రం పంప రాదు. స్టాంపులు మాత్రం పంపించినట్లయితే వ్రాతప్రతులు తిప్పిపంపబడవు. వ్రాత ప్రతులతో గాక విడిగా స్వంత చిరునామా, తగుమాత్రం పోస్టేజికల కవర్లు పంపినా వ్రాతప్రతులు తిప్పిపంపబడవు.

ప్రచురణకి స్వీకరించబడని వ్రాతప్రతుల విషయంలో ఎటువంటి ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుపబడవు.

నవలలు

ప్రచురణకి స్వీకరించబడని నవలల వ్రాత ప్రతులు మేమే తిప్పి పంపిస్తాము. వ్రాత ప్రతులతో స్వంత చిరునామాకు, తగు మాత్రం పోస్టేజి అతికించిన కవర్లు పంప నవసరం లేదు. 100 అరఠావు పేజీల పైబడిన ఉన్న వ్రాతప్రతులే నవలలక్రింద పరిగణింప బడుతాయి.

కార్టూన్‌లు

ప్రచురణకి స్వీకరించబడని కార్టూన్‌లు తిప్పి పంపకోరేవారు కార్టూన్లతో స్వంత చిరునామాకు, తగుమాత్రం పోస్టేజి అతికించిన కవర్లు జతపరచి పంపాలి. స్టాంపులు మాత్రం పంపరాదు.

షరా: వ్రాతప్రతులని, కార్టూన్లని వీలయినంత శ్రద్ధగా తిప్పిపంపే ప్రయత్నాలు చేస్తాము కాని, వాటి విషయములో ఎటువంటి బాధ్యతనీ స్వీకరించలేము. ఈ షరతుని గమనించి రచయితలు తమ రచనలు, కార్టూన్‌లు పంపగలరు.

సంపాదకుడు

ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక

నన్ను రక్షించండి

పోతున్నా ..ఇంకా...వెనకాల్నించి ... తరుము తున్నారు...త వ ని ... ఎ వ రు ...ఎవరు వీళ్లంతా...

ఎవరు...ఎవరు...ఎవరు మీరు...?

* * *

'ఏంటబ్బాయ్ ... ఎవరు మీరు అంటు న్నావ్...జడుసుకున్నావా?'

ఎవరో భుజాలు పట్టుకుని కుదుపుతూ వుంటే...ఉలిక్కిపడిలేచి ... కళ్లు తుడుచు కున్నాను...

ఏదో స్టేషన్‌లో రైలు ఆగినట్లుంది. ట్యూబ్‌లైట్లు వెలుతురు ... అక్కడక్కడా కనబడుతూ వుంది.

'అబ్బే...ఏమీ లేదండీ' అన్నాను నావైపే చూస్తున్న ఆ ముసలాయనతో.

'టీ' తాగాను బుర్ర వేడెక్కిపోయి నట్లుగా...ఏదో... గజిబిజిగా వున్నట్లుంది.

'నీ పేరేంటబ్బాయ్...'ముసలాయన వదిలే టట్లు లేదు.

'సుధాకర్' అన్నాను జేబు రుమాలుతో మొహం తుడుచుకుంటూ.

* * *

హౌరా స్టేషన్‌లో దిగానన్న మాటే గాని...ఎటు పోవాలని అంతుబట్టడం లేదు. అందరూ బెంగాలీలోనే మాట్లాడుతున్నారు.

ముందు ఏదైనా సత్రంలో చోటు సంపాదించాలనుకొని ... ఒకతన్ని అడిగాను. అతనికి నామాటలు అర్థంకాలేదు. ఇంగ్లీషులో అడిగాను.

'సౌత్ ఇండియన్...మద్రాసీ...' అన్నాడు ప్రశ్నార్థకంగా — అవునన్నాను. స్టేషన్‌కు దగ్గరగా ఒక సౌత్ఇండియన్ హోటల్ వుందని, అక్కడడిగితే వాళ్లభాషలో అన్నీ చెబుతారనీ - వచ్చీరాని ఇంగ్లీషులో చెప్పాడు— ఆహోటల్ పేరు కూడా చెప్పాడు.

స్టేషన్ బ య ట జ ట్కా వా డు— ఆ హోటల్ ఎంతోదూరమని చెబుతూ... అయిదు నిమిషాల్లో తీసుకొచ్చి నాదగ్గర రూపాయి తీసుకున్నాడు.

ఇంకా నాదగ్గర ఏభై రూపాయలు... ఆపైన కాస్త చిల్లరా వుంది. నాచిల్లర సేవింగ్స్ తొంభై రూపాయలు ఇలా పని కొస్తాయని... నే నసలెప్పుడూ వూహించనే లేదు.

ఆ హోటల్‌ముందు నిలబడి చూశాను. పరిశుభ్రంగానే వున్నట నిపించింది. లోపలికి వెళ్తుండగానే ఎడంచేతి వైపునైన సరస్వతి, లక్ష్మి, పార్వతుల పటాలు — క్రింద కాషి యర్‌బల్ల ఇతర సరంజామా కనిపించింది.

'ఏమండీ...ఇక్కడ...ఏమైనా...రూ...'

'పని దొరుకునా...అంటువు...' అతను నామాట పూర్తిచెయ్యకుండానే అడ్డు తగి లాడు. ఆక్షణంలో నాకోవిషయం చటుక్కున స్ఫురించింది. నాదగ్గరున్న డబ్బు తొందర్లో అయిపోవడం ఎలాగా ఖాయం ... అలాం టప్పుడు ఇప్పుడే...ఏదైనా పని దొరికితే మంచిదేకదా...ఇంతకీ...ఏంపని ంటాడో... ఇంతవరకూ తానసలు...ఏపనీ చేసి ఎరగడు...

నేనేమీ పలుకలేదు అతనలాగే నన్ను పరిశీలించసాగాడు.

'అంతా ఈ...మాదిరి ... గిరాకీదా... నిండాజాస్తి...పని...గిని లేదు...పో అప్పా...' అన్నాడు.

నాకు లోలోపల కాస్త కోపం వచ్చింది. 'నీబోడి హోటల్‌లో పనెవడూ అడగలేదు' అని చెబుదామనుకొంటూనే వెనక్కి తిరి గాను.' 'ఉండు తంబి... ఒరు నిమిషం ...' అన్నాడు మళ్లీ. నేను ఆగాను. అతను లోప లికి వెళ్లి రెండు నిమిషాల తర్వాత వచ్చాడు.

'ఏవూరుతంబీ...నీది' అన్నాడు.

'విజయవాడ' ముందుగానే ఆలోచించి పెట్టుకున్నాను.

'అంత దూరంనుండి ఎందుకు వస్తివి? మీ మనుషులు ఎవురూ లేరా?'

'నాకు అమ్మా...నాన్నా లేరండి...నన్ను పెంచిన మనిషికూడా చచ్చిపోయాడు — ఈవూరు వస్తే ప ని దొ రు కు తుందని అక్కడివాళ్లు చెప్పారు' నేనెలా చెబు తున్నానో నాకే ఆశ్చర్యం కలుగ సాగింది.

'ఏం చదివితివి?

'థర్డుఫారం'

'నీపేరు'

'సుధాకర్' అని నాలుక్కొరుక్కున్నాను.

'సరి.. బిల్లులు రాస్తువా . . మూడు పూటలు తిండి పెడుతుము...పనులు బాగా చేస్తే—ఆపైన జీతం...ఏమి?'

తల వూపాను.

'సరే...సంచీ... అదీ లోపలపెట్టి పని చూసుకో'

* * *

బిల్లులు రాసేసిన రెండుమూడు రోజు లుగా నాకంత కష్టం అనిపించలేదు. ఒక రోజు ఒక 'సెర్వర్' ఏదో పనిమీద బయ టికి వెళితే ఆ 'టేబిల్'కు నన్ను 'సెర్వ్' చేయమన్నారు.

నాకు ఏడుపు వచ్చినంత పనైంది.

అయినా నన్నెవరూ ఏడిపించడం లేదన్న భావం—స్వతంత్రంగా జీవిస్తున్నానన్న ధీమా—కష్టపడి పనిచేయడంలో తప్పేమీ లేదన్న ఉద్దేశ్యం—నన్నాపని చేయడానికి పురికొల్పాయి—

ఆరోజు రాత్రి నాకు తెలియకుండా నేను ఎంతగానో ఏడ్చాను.

* * *

ప్రొద్దున్న లేచేటప్పటికి మనసంతా తేలిగ్గా హాయిగా వుంది.

ఉదయిస్తున్న సూర్యుడు — హోటల్ ప్రొప్రయిటరు— తోటి పనివాళ్ళూ—కొంప మునిగిపోయినట్లు అటూ ఇటూ పరిగెట్టే కార్లు, బస్సులు— కలకత్తా రహదార్లు— అంతా కొత్తగా, చైతన్యవంతంగా కన బడ్డాయి.

ఆరోజు ఒక 'సెర్వర్' సెలవు పెట్టడం వలన నేనా 'టేబిల్' చూసుకోవాల్సి వచ్చింది.

అప్పుడే ఎవరో ఒక మధ్య వయస్కుడు నా 'టేబిల్'లో కూర్చొని ఇంగ్లీషు పేపరు చూసుకొంటున్నాడు. నేను ఆయన్ను ఏం కావాలని అడగబోతూ యధాలాపంగా పేపర్ చూశాను. ఆ పేజీలోవున్న 'ఫోటో' చూసి ఉలిక్కిపడ్డాను— తర్వాత సర్దుకొంటూ ... ఆయనను 'ఏం కావాలి?' అని అడిగాను— ఆ ప్రకటన వైపు ఆందోళనగా చూస్తూనే — అందులో నన్ను పట్టిస్తే వెయ్యిరూపాయలు బహుమతి ఇస్తామని వుంది.

నేను అతను చెప్పింది సరిగా వినిపించు కోకుండానే కాఫీచేసే వైపుగా వెళ్ళాను.

'సుధాకర్' అన్న పిలుపు వినబడింది ఒక వైపుగా.గాభరాగా అటుచూశాను—కాషియర్ పిలుస్తుంటే అటు వెళ్ళాను. నా 'టేబిల్' లో కూర్చున్నతను నన్ను గమనించి నట్లుంది — నాకు ముచ్చెమటలు పోయ సాగాయి. కొంపతీసి ఆయన 'కాషియర్'తో ఈ సంగతి చెప్పేసి నన్ను మద్రాసుకు తీసుకుపోడు గదా!

[illegible] వరణం...అందులో మళ్ళీ నేను — తలుపు కొంటేనే...

కాషియర్ అడిగినదానికి బదులు చెప్పి ఒక మూలగా వచ్చి — నా 'టేబిల్'లో కూర్చున్నతన్ని గమనించ సాగాను.

నేననుకున్నట్లే అయింది.

ఆయన పేపరు పట్టుకుని—కాషియర్‌కు చూపిస్తూ—ఏదో చెబుతున్నాడు.

కాషియర్ మధ్య మధ్య తల ఆడిస్తు న్నాడు. సందేహం లేదు. వాళ్ళు నన్ను పట్టించి ఆ బహుమతి పంచుకోవాలని చూస్తున్నారు.

నేను ఇక్కడ ఒక్క క్షణం వున్నా ప్రమాదమే. ఒక ప్రక్కన నా సంచి — లోపల గదిలో వుందని జ్ఞాపకం వున్నా అది తీసుకొనేలోగా ఏమవుతుందోనని ... ఆ మూల నుంచి కాషియర్ టేబిల్ దగ్గర వాళ్ళకు కనబడకుండా...మూల మూలల నుంచి, స్తంభాల చాటుగా ... బయటి గుమ్మందాకా వచ్చాను. ఇక్కడ ... ఒక్క క్షణం...వాళ్ళు చూడకుండా వుంటే...రహ దారి జనసందోహంలో కలిసిపోవచ్చు.

[illegible] గంతు వేశాను..

'అదుగో... అట్లు... వెళిపోతుండాడు ... సుధాకర్... సుధాకర్...' అరుపులు వెనుక నుంచి...

కొంతదూరం పరుగెట్టి వెనక్కి చూశాను.

—ఆ మధ్య వయస్కుడు. హోటల్‌లో ఇంకో సెర్వరు నావైపే అరుస్తూ — చూపిస్తూ—పరుగెడుతూ వస్తున్నారు.

వాళ్ళతో...కారణంతెలుసుకోకుండా...మరి కొందరు...

....

నేను ఇంకా నా శక్తికొద్దీ ముందుకు పరుగెత్తసాగాను. అలిసి పోతున్నాను—చెమ టలు కక్కుకుంటున్నా—నా పరుగు నాప లేదు.

'స్వార్థపరుల్లారా! నేనేం పాపం చేశాను ... వెక్కిరింతల పాలవుతున్న నా విలాస జీవితాన్ని కాదని, మంచిగా బ్రతకడం కోసం— నేను కష్టపడుతుంటే ... ఇంకా నన్ను చంపడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారా?... మీకు జాలి లేదు...? తోటి ప్రాణం మీద సానుభూతి లేదూ...? మీరు మనుషులు కారూ...? అయ్యో... రక్షించండి... నన్ను రక్షించండి...' ●